

градецът от тука изглеждаше най-малко да е десет к. м. на изтокъ. Е, че каква стана тя? Азъ нали имахъ славата на географъ въ нашия класъ, нали бѣхъ работилъ толкова много, за да рисувамъ наизустъ цѣла България? А, ето географията, на която ни учеха, бѣше погрѣшна!

Месемврия — Пристанището.

Погледнахъ Стояна, но той все още бѣше унесенъ въ своята скръбъ, та не посмѣяхъ да го заговоря. А трѣбваше сега да говоря, трѣбваше! Малко ли бѣше това, че виждахъ съ очитѣ си: ето географията, която учимъ, е погрѣшна!

За щастие, малко още подъ насъ залаяха псета. Овчари ще сж, овчари съ стадо!

— Хей, овчарйо, ела бе!

Не мърда човѣкътъ, — чака ние да му отидемъ на крака. Но какъ се стига до него — при тѣзи псета: остритѣ имъ зжби личаха отъ далечъ...

Но изъ храсталака се яви старецъ-овчарь.

— Ехе! — провикна се той. — Кжде сте тръгнали така, бре момченца?